

El forat negre de la “transición”

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 21 de gener de 2021
Fa poc més d'una hora, he estat veient l'acte de presa de possessió del ja president dels EUA, Joe Biden i de la seva vicepresidenta Mrs. Harris. L'acte, a l'estil americà, naturalment, revestia una importància especial per aquell país i per a tot el món; els EUA encara són la primera potència mundial en gairebé tots els ordres. Després del parèntesi fosc (com un forat negre que engoleix tot el seu entorn) protagonitzat per aquell esperpèntic “magnat” que no vull ni anomenar com ha fet Biden, sembla que un nou estil s'imposarà a la Casa Blanca. El més important que s'esperava era el discurs del nou president. I, almenys per a mi, ho ha estat. Un home de 78 anys, amb el somriure sempre a la cara i sense papers, ha fet una crida a la unitat del poble americà, a la convivència, a la pregària, a l'esperança que tant necessiten els americans i el món sencer. Ha demanat una pregària en silenci per les víctimes de la Covid-19. Això, aquí, ningú no gosa fer-ho; i no gosem fer-ho per por, per por a perdre vots o a no ser prou laïcista, que no laic.

La pregària no tan sols és cosa dels creients, ho és també dels pagans o dels agnòstics i, si m'apureu, dels ateus. La pregària, pública o personal, la interioritzada, és cosa de tots, consisteix a demanar el bé de l'altre, el propi i el col·lectiu. Això és el que ha demanat Joe Biden. Preguem, doncs, avui, per la seva salut, per la seva seguretat i pels seus encerts. Ho necessitarà.

Gairebé paral·lelament a l'acte de possessió de Joe Biden, hem conegut la desgràcia que hi havia a Madrid a conseqüència d'una explosió que ha malmès un edifici de més de tres plantes. A hores d'ara sabem que, com a mínim, hi ha tres víctimes mortals. Crec que tots hem de pregar, cadascú a la

seva manera com he dit ara mateix, per a les persones afectades. En tota mena de desgràcies i ha les víctimes mortals, els ferits i els afectats per la pèrdua d'éssers estimats, els afectats psicològicament i els que ho estan econòmicament. És el mateix que passa en tantes desgràcies del nostre món ja sigui per la pandèmia de la Covid, per la guerra, la misèria o la injustícia.

He volgut començar per aquests dos fets que hem viscut, de més lluny o més a prop, la tarda d'ahir, però no vull acabar sense fer referència a les arbitriietats que estem patint al nostre país. Crec que tots podeu copsar l'abast del terme "arbitriietats", perquè és molt més que això.

Teòricament, en la "cosa pública" tenim tres tipus de poders: el legislatiu, l'executiu i el judicial. A l'Estat espanyol sembla que només n'existeixi un, el judicial, almenys pel que afecta Catalunya, però no sé si s'adonen els espanyols que els afecta també a ells. El nostre Parlament aprova una llei i immediatament és recorreguda per "algú" o "alguns" al tribunal que sigui; anorreat el poder legislatiu. L'executiu català i també l'espanyol promulga un decret sobre les mesures a prendre contra la pandèmia; immediatament és recorregut per "algú", normalment de l'oposició, als tribunals; anorreat el poder executiu elegit democràticament. Si, al damunt, aquests tribunals son tardofranquistes, com passa amb els "alts" tribunals, ja sabem com acabarà la cosa. D'exemples tants com vulgueu.

El darrer exemple que estem vivint és sobre la data de les eleccions al Parlament de Catalunya. L'executiu n'ajorna la prevista per raó de la situació i previsió epidemiològica. S'han consultat els experts en salut pública, tots els partits hi estan d'acord, només un juga a "cuc i amagar", un que depèn de la disciplina del poder de Madrid. El Tribunal Superior de Justícia de "Catalunya" dicta mesures cautelars perquè, de moment, les eleccions siguin el dia fixat inicialment, el 14 de febrer. Tot de potes enlaire pendent del que diu un

tribunal, l'únic poder real, endemés i al servei dels "fàctics". Patim massa arbitrarietats. Esperem que aquesta llarga *transición* cap a la democràcia sigui un parèntesi com el forat negre d'aquell monstre americà derrocat per la democràcia autèntica del poble.